

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/21/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116206626
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3116206626.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a Mgr. Zuzany Holúbkovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, občianka SR, bytom C. C., D. E. F. XXXX/XXX, zastúpenej Občianskym združením OPOS, so sídlom Trenčianska Teplá, A. Hlinku č. 1084/24A, IČO: 51 147 688, proti žalovanému: 365.bank, a.s., so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie č. 4, IČO: 31 340 890, práv. zast. Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom v Trnave, Hlavná 31, IČO: 36 865 281, o vydanie bezdôvodného obohatenia s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 13. novembra 2024, č. k. 14C/79/2016-313, takto

rozhodol:

- Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu na zaplatenie sumy predstavujúcej úroky a poplatky zo spotrebiteľského úveru, ktoré žalobkyňa ako dlžník zaplatila žalovanému ako veriteľovi nad rámec poskytnutej istiny (bezdôvodné obohatenie), i keď bolo potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle právnej úpravy spotrebiteľského úveru. Vec právne posúdil okrem iného podľa § 1 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase podpisu úverovej zmluvy, podľa ktorého sa daný zákon nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Z obsahu úverovej zmluvy súd prvej inštancie zistil, že účelom poskytnutého úveru bola rekonštrukcia nehnuteľnosti, preto sa právna úprava citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch na úverový vzťah žalobkyne nevzťahuje a žalobkyňa preto nepatří nárok na základe tejto právnej úpravy uplatnený. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a v konaní úspešnému žalovanému priznal plnú náhradu trov konania.

2. V zákonnej lehote sa proti tomuto rozsudku odvolala žalobkyňa, ktorá žiadala napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť. Namietala arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Zhrnula priebeh doterajšieho konania a s odkazom na zrušujúce rozhodnutia dovolacieho a odvolacieho súdu sa mal podľa žalobkyne súd prvej inštancie zaoberať v prvom rade otázkou premlčania. Žalobkyňa v odvolaní poukázala aj na to, že žalovaný sa počas celého konania k jej vyjadreniam a podaniam písomne nevyjadril, čím ostal v konaní nečinný, nepoprel tvrdenia žalobkyne a bolo potrebné na ne prihliadať ako na nesporné. Ďalej žalobkyňa namietala postup vec prejednávajúcej sudkyne na pojednávaní, ktorú podľa žalobkyne nezaujímali jej tvrdenia, ale ujala sa obhajoby žalovaného. Namietala nedostatok nestrannosti a nezávislosti sudcu. Žalobkyňa v odvolaní citovala obsah zápisnice o predbežnom prejednaní sporu zo dňa 13.11.2024 a v nadväznosti na to namietala, že súd prvej

inštancie síce uviedol, že zmluva sa nespravuje zákonom o spotrebiteľských úveroch, avšak neuviedol, aké náležitosti má mať predmetná zmluva podľa § 52 a nasl. OZ. Preto nie je podľa žalobkyne podložený záver súdu prvej inštancie, že zmluva obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti. Súd prvej inštancie sa podľa žalobkyne tiež nezaoberal neplatnosťou zmluvy, čo by rovnako bol dôvod bezúročnosti v danom prípade. Žalobkyňa zdôraznila, že jej doposiaľ nie je známe, ako súd prvej inštancie dospel k záveru o platnosti úverovej zmluvy.

3. Žalobkyňa v odvolaní ďalej poukázala na právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv podľa § 52 a nasl. OZ. Namietala, záver súdu prvej inštancie, že úver, o ktorý ide v tomto konaní, nie je spotrebiteľským úverom. Mala zato, že do účinnosti zákona 90/2016 Z. z. o úveroch na bývanie sa všetky spotrebiteľské úvery bez založenia nehnuteľnosti spravovali zákonom č. 258/2001 Z. z. a výluku podľa § 1 ods. 2 tohto zákona treba vykladať s odkazom na osobitný predpis, ktorým je § 497 až 507 Obchodného zákonníka a § 2 ods. 1 písm. b) zák. č. 483/2001 o bankách. Vzhľadom na uvedené a povahu žalovaného ako veriteľa v zmysle § 3 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z. z. bol predmetný úver podľa žalobkyne jednoznačne úverom spotrebiteľským a právna úprava zákona č. 258/2001 Z. z. naň preto dopadá. Ďalej žalobkyňa v odvolaní poukázala na to, že rekonštrukciu nehnuteľnosti uviedol žalovaný v úverovej zmluve účelovo v snahe obísť zákon. Uviedla, že pri uzatváraní zmluvy žalovaný nežiadal žiaden doklad o tom, že je vlastníčkou nehnuteľnosti, ktorú chce údajne rekonštruovať. Naopak, pracovníčke banky mala žalobkyňa uviesť, že peniaze potrebuje na opravu auta, ktorá jej však vysvetlila, že úver vyšší ako 100.000 Sk môže byť poskytnutý iba ako úver na bývanie. Z toho podľa žalobkyne vyplýva, že žalovaný sa snažil obísť zákon práv pre prípad následného uplatnenia práva spotrebiteľa na súde. Takéto konanie žalovaného ako veriteľa nemôže podľa žalobkyne požívať právnu ochranu. Záverom odvolania žalobkyňa opätovne poukázala na to, že súd prvej inštancie sa neriadil pokynmi odvolacieho súdu vyjadrenými v zrušujúcom uznesení, keď sa ani len nezmienal o tom ako sa venoval otázke premlčania uplatneného práva. Na podporu svojho odvolania priložila žalobkyňa viaceré rozhodnutia iných súdov.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu nesúhlasil s odvolaním žalobkyne a napadnuté rozhodnutie žiadal potvrdiť ako vecne správne. S poukazom na obsah úverovej zmluvy výslovne uvádzajúcej ako účel úveru pôžičku na bývanie, konkrétne rekonštrukciu kúpeľne, považoval žalovaný za správny záver súdu prvej inštancie, že predmetná úverová zmluva sa nespravuje zákonom č. 258/2001 Z. z., z ktorého žalobkyňa dovodzuje uplatnený nárok. Žalobkyňou predložené rozhodnutia iných súdov považoval žalovaný za neaplikovateľné na tento prípad.

5. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 378 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP s postupom podľa § 382 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť podľa § 387 CSP.

6. V prvom rade vyhodnotil ako nedôvodnú námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Z napadnutého rozhodnutia je jednoznačne zrejmé, že zásadný dôvod zamietnutia žaloby spočíva v tom, že na úver poskytnutý zo strany žalovaného žalobkyňa sa nevzťahuje právna úprava zák. č. 258/2001 Z. z., pretože účelom tohto úveru bola rekonštrukcia nehnuteľnosti, čo súd prvej inštancie zistil z obsahu úverovej zmluvy. Z toho potom súd prvej inštancie dovodil, že žalobkyňa nemožno priznať nároky vyplývajúce z uvedeného zákona. Takéto zdôvodnenie obsahuje jednoznačné skutkové aj právne závery, ktoré viedli k zamietnutiu žaloby a je preto plne preskúmateľné.

7. Nedôvodná je tiež odvolacia námietka žalobkyne, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s otázkou premlčania uplatneného práva, čím nedodrжал pokyny predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia. Súd prvej inštancie skutočne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že sa nezaoberal námietkou premlčania, pretože nemal preukázané ani to, že k bezdôvodnému obohateniu vôbec došlo. Tento postup však nemohol byť nijako v neprospech žalobkyne, pretože súd prvej inštancie ňou uplatnený nárok vecne prejednal aj bez toho, že by mal vyriešenú otázku premlčania uplatneného práva. Pokiaľ by však otázku premlčania práva súd prvej inštancie riešil a vyriešil, mohol by pristúpiť k vecnému prejednaniu uplatneného nároku iba v prípade, pokiaľ by prijal záver, že žalobkyňou uplatnené právo premlčané nie je. Súdom prvej inštancie prijaté vecné vyriešenie dôvodnosti uplatneného nároku bez toho, že by predtým vyriešil otázku premlčania práva je tak vo svojom dôsledku identické, ako keby súd prvej inštancie otázku premlčania práva riešil a prijal záver, že žalobkyňou uplatnené právo premlčané nie je. Preto postup súdu prvej inštancie, ktorý otázku premlčania práva v napadnutom rozhodnutí neriešil nemohol byť v neprospech žalobkyne (ale jedine v neprospech

žalovaného). Odvolacie námietky žalobkyne namietajúce uvedený postup súdu prvej inštancie tak nemôžu byť dôvodné.

8. V zjavnom rozpore s obsahom spisu žalobkyňa namieta, že žalovaný sa počas celého konania k jej vyjadreniam a podaniam písomne nevyjadril, čím ostal v konaní nečinný, nepoprel tvrdenia žalobkyne a bolo potrebné na ne prihliadať ako na nesporné. Už vo vyjadrení k žalobe žalovaný okrem iného poukazuje na to, že z obsahu úverovej zmluvy vyplýva, že úver bol poskytnutý na rekonštrukciu nehnuteľnosti, na základe čoho následne právne argumentuje v prospech zamietnutia žaloby. Správne teda súd prvej inštancie nevychádzal z toho, že by tu v uvedených otázkach existovali nerozporované tvrdenia žalobkyne.

9. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietala postup vec prejednávajúcej sudkyne na pojednávaní, ktorú podľa žalobkyne nezaujímali jej tvrdenia, ale ujala sa obhajoby žalovaného a v dôsledku toho namietala nedostatok nestrannosti a nezávislosti sudcu, jedná sa o odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. c) CSP.

10. Podľa ust. § 49 ods. 1 CSP sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezáujatosti.

11. Podľa ust. § 49 ods. 3 CSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

12. Ako vyplýva z citovaných ustanovení CSP, dôvodom na vylúčenie sudcu z konania a rozhodovania veci je jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní. Žiadne z takýchto okolností žalobkyňa však ako dôvod zaujatosti sudkyne v odvolaní neuvádza. Naopak, jej námietky smerujú výlučne k postupu sudkyne v konaní. Tieto okolnosti sú však v zmysle citovaného ust. § 49 ods. 3 CSP výslovne uvedené ako tie, ktoré nie sú dôvodom vylúčenia sudcu. Preto ani tento odvolací dôvod nebol uplatnený opodstatnene.

13. Žalobkyňa ďalej v odvolaní namieta, že súd prvej inštancie neuviedol, aké náležitosti má mať predmetná zmluva podľa § 52 a nasl. OZ, a preto nie je podľa nej podložený záver súdu prvej inštancie, že zmluva obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti. Súd prvej inštancie sa podľa žalobkyne tiež nezaoberal neplatnosťou zmluvy a podľa žalobkyne nie je známe, ako súd prvej inštancie dospel k záveru o platnosti úverovej zmluvy.

14. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie okrem iného uviedol: „Na uvedenú zmluvu sa vzťahujú len ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských úveroch podľa § 52 a nasl., Zákon na ochranu spotrebiteľa a ust. § 497 zmluvy o úvere a § 708 a nasl. o bežnom účte - Obchodný zákonník. Zmluva o úvere na rekonštrukciu nehnuteľností musí obsahovať iba náležitosti podľa § 497 Obchodného zákonníka, t. j. záväzok veriteľa, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky a tieto skutočnosti zo zmluvy vyplývajú. Z týchto dôvodov zmluva nie je bezúročná a bez poplatkov, pretože obsahuje presnú požičanú sumu, dojednaný úrok a dobu splatnosti a žiadne neprijateľné zmluvné podmienky. Zmluva o úvere je platným právnym úkonom a na jeho základe žalobkyňa mala splácať dlh podľa splátkového kalendára a to konkrétne jasne uvedené mesačné splátky.“

15. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie jednoznačne uviedol, ktoré náležitosti považoval za podstatné pre platné uzavretie úverovej zmluvy ako aj to, že zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Je teda zrejmé, že súd prvej inštancie sa platnosťou úverovej zmluvy z hľadiska kritérií platnosti právneho úkonu zaoberal a túto otázku vyriešil so záverom, že sa jedná o právny úkon platný, ktorý nie je v rozpore s ustanoveniami na ochranu spotrebiteľa podľa § 52 a nasl. OZ. Odôvodnenie posúdenia spotrebiteľskej zmluvy ako súladnej s § 52 a nasl. OZ nevyžaduje, a objektívne ani vyžadovať nemôže, aby súd uvádzal všetky do úvahy prichádzajúce neprijateľné podmienky podľa uvedenej právnej úpravy a ku každej odôvodňoval, prečo nie je naplnená. Ak neprijateľnú podmienku súd v spotrebiteľskej zmluve v rámci ich kontroly z moci úradnej nezistí, je dostatočným odôvodnením práve len takéto konštatovanie. Pokiaľ strana sporu s takýmto záverom súdu nesúhlasí, je na nej, aby takýto

záver súdu namietala s poukazom na konkrétnu zmluvnú podmienku, ktorá je podľa nej neprijateľná s uvedením dôvodu. Žalobkyňa v odvolaní žiadnu takúto konkrétnu neprijateľnú podmienku nenamietala, ani odvolaciu súdu zo zmluvy nevyplýva. Neobstojí preto námietka žalobkyne, že by sa súd prvej inštancie nezaoberal platnosťou zmluvy o úvere z hľadiska platnosti právneho úkonu a nedostatočne odôvodnil jej súlad s ustanovením § 52 a nasl. OZ.

16. Pokiaľ žalobkyňa namietala záver súdu prvej inštancie, že úver, o ktorý ide v tomto konaní, nie je spotrebiteľským úverom a argumentovala tým, že do účinnosti zákona 90/2016 Z. z. o úveroch na bývanie sa všetky spotrebné úvery bez založenia nehnuteľnosti spravovali zákonom č. 258/2001 Z. z. odvolací súd v uvedenej právnej úprave nenachádza normu, z ktorej by tento záver vyplýval, alebo ho bolo možné takto interpretovať.

17. Ustanovenie § 1 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase podpisu úverovej zmluvy jednoznačne stanovilo, že zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Túto výlukú úverov na stavebné úpravy a údržbu stavieb (kam spadá aj úver na rekonštrukciu kúpeľne poskytnutý žalobkyňi) z pôsobnosti zákona o spotrebiteľských úveroch nijako nemodifikovali ustanovenia § 497 až 507 Obchodného zákonníka ani ustanovenie § 2 ods. 1 písm. b) zák. č. 483/2001 o bankách.

18. Žalobkyňa v odvolaní napokon poukázala na to, že rekonštrukciu nehnuteľnosti uviedol žalovaný v úverovej zmluve účelovo v snahe obísť zákon, hoci pracovníčke banky mala žalobkyňa uviesť, že peniaze potrebuje na opravu auta. Tá jej mala vysvetliť, že úver vyšší ako 100.000 Sk môže byť poskytnutý iba ako úver na bývanie. Z tvrdení žalobkyne teda vyplýva, že údaj o účele úveru bol v úverovej zmluve uvedený s vedomím žalobkyne. Súčasne z tvrdení žalobkyne vyplýva, že už v čase uzatvárania úverovej zmluvy mala mať vedomosť, že údaj o účele nezodpovedá skutočnosti. Takýto prístup k uzatváraniu zmluvných vzťahov, kedy zmluvná strana akceptuje nepravdivé údaje uvádzané do zmluvy nezodpovedá obvyklému chodu vecí, a preto argument žalobkyne spochybňujúci pravdivosť písomného obsahu úverovej zmluvy vyznieva nepresvedčivo. Uvedené spochybňovanie pravdivosti účelu úveru žalobkyňou preto nebolo spôsobilé na to, aby z neho vyplynula čo i len pochybnosť o správnosti skutkového zistenia súdu prvej inštancie o dohodnutom účele úverovej zmluvy vyplývajúceho z písomného vyhotovenia zmluvy.

19. Napokon žalobkyňa priložila k odvolaniu viaceré rozhodnutia iných súdov. Tie sa však tu riešeného problému netýkali a zaoberali sa napr. otázkou naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe podľa § 137 písm. c) CSP a premlčaním.

20. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie na správne zistený skutkový stav správne aplikoval ust. § 1 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch keď konštatoval, že predmetný úver nebol spotrebiteľským úverom a právna úprava zákona č. 258/2001 Z. z. sa naň nevzťahuje. Na základe toho správne zamietol žalobu, ktorou žalobkyňa žiadala posúdiť predmetný úver ako bezúročný a bez poplatkov a priznať v dôsledku toho žalované plnenie práve na základe uvedeného zákona. Odvolací súd preto napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne, a to vrátane výroku o trovách konania zodpovedajúceho princípu úspechu v konaní vyjadrenému v ust. § 255 ods. 1 CSP.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi v plnom rozsahu. O výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Vo veci úspešnému žalovanému by patril spolu s trovami odvolacieho konania ako jeden celok aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania sp. zn. 7Cdo 185/2021, o ktorých patrí rozhodovať odvolaciu súdu v zmysle § 453 ods. 3 CSP. Ako vyplýva z doktrínálneho výkladu uvedeného ustanovenia, „...odvolací súd v novom rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodne opäť o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, a to vrátane nároku na náhradu trov odvolacieho konania. Tento nárok bude tvoriť jeden celok, a preto v takomto prípade bude odvolací súd rozhodovať jedným výrokom“. : (Števcák, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 1445).

23. V dovolacom konaní však žalovanému žiadne trovy nevznikli, preto nebol dôvod priznávať ich náhradu a odvolací súd o ich nepriznaní pre nadbytočnosť takéhoto výroku nerozhodoval. Napokon by bolo z hľadiska formulácie výroku komplikované dostať citovanej požiadavke na rozhodnutie o trovách odvolacieho aj dovolacieho konania jedným výrokom, keď by ním súčasne mali byť priznané trovy odvolacieho konania a nepriznané trovy dovolacieho konania.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).